

Като стигнаха до саплъка, Аго заграби съ две ржце, колкото плъва можеше да вземе, хвърли я въ таргата и взе да я тъпчи, като мушкаше ржцетъ си сърдито и колкото сила има. Василена стоеше малко настрана и говореше:

— Аго, знаешъ ли, че до недѣля ми е сватбата? Тъй каза годеника ми на батя Василя: въ недѣля, кай, ще додемъ да вземемъ булката. Ахъ, Аго, малко ми остана да стоя тукъ. Знаешъ ли, че ми е мжно, ей!...

Аго по-силно затъпкваше плъвата. Василена продължи:

— Какъ не се случи, бе Аго, да ме вземе нѣкой по-отблизо. А сега... Толкозъ далечъ... Като завали и като се разкаля, не моя дѡ. Нѣма да се виждаме вече, Аго... Какво има? Какво ти стана? — каза тя, като видѣ, че Аго отблизо гледа пръста си.

— Убодохъ се... сѣ тръни, тръни... — разсърди се Аго.

— И нѣма ли да ти е мжно за мене, Аго? Гледай го какъвъ мълчи... Съ кого ще носишъ плъва? Кой ще ти носи хлѣбъ? Кжде бре? Кжде отивашъ?

Аго отиде настрана и седна.

— Нѣма да нося плъва... Не щà, — каза той. Сѣ азъ, сѣ азъ... Не щà пкъ, нà... Не ми даватъ нищо, едни царвули не ми купуватъ... И ме биятъ... Какво искатъ отъ мене... да ме биятъ...